

Fàtima Taleb: “Per saber què diu l'Alcorà cal saber llegir i escriure, sinó et manipulen”

Dv, 25/11/2016 per Catalunya Religió

(*Laura Mor -CR*) Quadre de costums en territori rural marroquí. En pobles amb un alt índex d'analfabetisme, els principis de l'Alcorà arriben per delegació. L'imam és dels pocs que saben llegir i fa d'interpret a la resta. I com passa arreu, la fe que es professa no sempre coincideix amb una pràctica escrupolosa de la justícia. Tot plegat fa patir molt en Moha. És el protagonista de [A Jamâa \(La mesquita\)](#), una pel·lícula dirigida per **Aoulad-Syad Daoud** que aquest dimecres es va projectar a la Filmoteca de Catalunya, a Barcelona, en el marc de la tretzena mostra de Cinema Espiritual de Catalunya.

“Per saber què diu l'Alcorà cal saber llegir i escriure, sinó et manipulen” va dir **Fàtima Taleb** en acabar la projecció. Mediadora comunitària i regidora a l'ajuntament de Badalona, Taleb es va definir com a “musulmana practicant” i va apuntar com la pel·lícula descriu situacions molt habituals en pobles on no hi ha escoles. “Quan hi ha una escola les coses canvien”, va defensar.

De fet, Taleb va constatar una diferència notable entre aquesta realitat i la de les grans ciutats. I també va reconèixer que “el Marroc està fent un canvi” i que “els darrers 10 anys, en llocs on no hi ha escoles, també es fan classes d'àrab i matemàtiques dins la mesquita”.

Però, què és la *jamâa* en realitat? Durant la tertúlia amb el públic va reivindicar “la veritable missió de la mesquita”. Com a punt de partida, es va referir a l'etimologia de la paraula, que en àrab significa 'reunió'. “A Jamâa és el lloc on es reuneix la gent, i no sols per fer l'oració (*salat*) sinó també com a centre social on es debaten temes d'interès i on es busquen solucions i la gent s'organitza per ajudar a qui ho necessita”.

Enderrocar una mesquita

Un plantejament que xoca amb un ambient de conformisme i de connivència amb les injustícies del dia a dia que descriu amb ironia la pel·lícula. La història arrenca al poble de Zagora, al sud del Marroc. Després de rodar-hi una pel·lícula, els habitants desfan els decorats. Els enderroquen tots, excepte el que feia de mesquita. I qui interpretava el personatge d'imam, també s'hi queda. La ficció es confon amb la realitat.

D'aquesta manera el terreny es converteix en el nou lloc de culte del poble. Fets consumats. Però el propietari de les terres on s'han aixecat les parets de la mesquita, queda desemparat. En Moha no les podrà conrear ni podrà alimentar la seva família a partir d'ara. La pel·lícula narra el circuit de reivindicació frustrada d'aquest personatge, en una comunitat on ningú no escolta, ni s'implica, per por als poders fàctics. Incredulitat d'un Moha que representa l'home creient, honorat i

just. I aquí la gràcia de l'argument: un musulmà que confia en Déu, però que vol enderrocar una mesquita.

La història planteja així quin ha de ser el vincle de poder entre el govern i els líders religiosos. Qui dóna legitimitat a un imam? Com ha d'intervenir la política en la vida d'una comunitat de creients? I, més important encara, com superar una pràctica religiosa que fa de recer de la desigualtat, la hipocresia i l'opressió?